

Sygn. akt I C 263/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **Powiatu (...) – Powiatowego Urzędu Pracy**

w D.

przeciwko **H. G. (1), A. G. (1) i A. K. (1)**

o zapłatę kwoty 4 962,46 zł

I/ zasądza od pozwanego **H. G. (1)** na rzecz strony powodowej **Powiatu (...) – Powiatowego Urzędu Pracy w D.** kwotę

4 962,46 zł (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote czterdzieści sześć groszy) z odsetkami:

- ustawowymi od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II/ umarza postępowanie w stosunku do pozwanych **A. G. (1) i A. K. (1)**;

III/ zasądza od pozwanego **H. G. (1)** na rzecz strony powodowej **Powiatu (...) – Powiatowego Urzędu Pracy w D.** kwotę **663 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV/ nakazuje pozwanemu **H. G. (1)** uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę **37 zł** tytułem części kosztów sądowych.

Sygn. akt **I C 263/16**

UZASADNIENIE

Strona powodowa **Powiat (...) – Powiatowy Urząd Pracy w D.** wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, zasądającego solidarnie od pozwanych **H. G. (1), A. G. (1) i A. K. (1)** kwotę 4 962,46 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, że jest jednostką organizacyjną **Powiatu (...)**, działającą w oparciu o przepisy ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jedn.: Dz.U. z.2015 r., poz. 149 ze zm.). W dniu 26.11.2009 r. zawarła z pozwanym **H. G.** umowę nr (...) o przyznanie bezrobotnemu środków z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej. Zabezpieczeniem w/w umowy był weksel in blanco, wystawiony przez

pozwanego oraz poręczony przez pozwane A. G. i A. K.. Dalej strona powodowa podała, że ponieważ pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w dniu 07.10.2014 r. wezwała go do zwrotu przyznanych środków w kwocie 18 450 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27.11.2009 r. Zapłata miała nastąpić w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie to otrzymali także poręczyciele wekslowi do informacji. Termin płatności upływał w dniu 14.11.2014 r., zaś dnia 22.10.2014 r. pozwany zapłacił kwotę

18 450 zł z zaznaczonym tytułem wpłaty „zwrot dotacji numer umowy (...)”. Stosownie więc do treści art. 451 k.c., zaliczyła w/w kwotę na odsetki od zaległości w kwocie 11 769,08 zł oraz na należność główną w kwocie 6 680,92 zł. O sposobie zaliczenia pozwany został poinformowany pismem z dnia 28.10.2014 r. Następnie w dniu 14.11.2014 r. pozwany zapłacił dalszą kwotę 7 195,50 zł z zaznaczonym tytułem wpłaty „zwrot odsetek od dotacji numer umowy (...)”. Wpłata ta została z kolei zaliczona na należność główną w kwocie

7 099,09 zł oraz na odsetki w kwocie 96,11 zł. Na dzień 14.11.2014 r. pozostała zatem do zapłaty kwota 4 669,99 zł tytułem należności głównej. Następnie strona powodowa wskazała, że w związku z tym wypełniła weksel in blanco, zgodnie z deklaracją wekslową, w ten sposób, że wpisała sumę wekslową w kwocie 4 962,46 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 4 669,99 zł i odsetki liczone do dnia 10.08.2015 r., z terminem płatności na dzień 10.08.2015 r. Pozwani zostali wezwani listami poleconymi do wykupu weksla oraz poinformowani o sposobie wypełnienia weksla, do dzisiaj jednak nie wykupili weksla.

W dniu 09 lipca 2015 r. zostało też wysłane do pozwanych ostateczne przedprocesowe wezwanie do zapłaty, jednak bezskutecznie.

W piśmie procesowym z dnia 11.02.2016 r. strona powodowa cofnęła pozew

w stosunku do pozwanych A. G. (1) i A. K. (1) bez zrzeczenia się roszczenia, w dalszym ciągu popierając powództwo przeciwko H. G. (1).

W piśmie procesowym z dnia 23.02.2016 r. sprecyzowała zaś żądanie pozwu w części dotyczącej odsetek, wskazując, że żąda odsetek w rozumieniu art. 481 § 2 k.c.

W odpowiedzi na pozew z dnia 07.04.2016 r. pozwany H. G. (1), zgłaszając zarzut braku podstawy prawnej roszczenia („nie ziścił się warunek prawny warunkujący jego powstanie, tudzież – z ostrożności – podstawa prawna odpadła, wobec spełnienia świadczenia”), wniósł o oddalenie powództwa w całości. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wskazał, że weksel stanowiący podstawę powództwa został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Według pkt. I deklaracji, weksel został wystawiony dla zabezpieczenia roszczeń remitenta wynikających z umowy nr (...) „O przyznaniu bezrobotnemu środków

z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej”. Zgodnie z § 5 ust. 1 i 2 umowy obowiązek zwrotu dotacji wraz z odsetkami (roszczenie zabezpieczone wekslem) miał powstać z chwilą rozwiązania umowy przez Starostę (cyt. „rozwiązanie umowy skutkuje obowiązkiem zwrotu przyznanych środków”). Pozwany oświadczył w związku z tym, że do dzisiaj właściwy organ Powiatu (...) nie złożył oświadczenia o rozwiązaniu umowy. Innymi słowy, weksel został uzupełniony, mimo tego, iż nie ziścił się warunek, od którego strony uzależniły dokonanie tej czynności. Pozwany wskazał też, że ciężar dowodu na spełnienie okoliczności uzasadniających wypełnienie weksla własnego obciąża stronę powodową. Wskazał zarazem, że nie miał świadomości, że obowiązek zwrotu dotacji jest uzależniony od uprzedniego rozwiązania umowy – stąd jego wcześniejsze płatności nie mogą być traktowane w kategoriach milczącej zgody na rozwiązanie umowy. Z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd uznał, że strona powodowa była uprawniona do wypełnienia weksla, pozwany podniósł, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, bowiem roszczenie, na które powołał się remitent wypełniając weksel – zostało spełnione. Strona powodowa wypełniając weksel wskazała bowiem, że realizuje w ten sposób uprawnienia służące wyegzekwowaniu należności głównej (vide wezwanie do wykupu weksla z dnia 03.08.2015 r.). Również w pozwie wskazała, że dochodzi w ten sposób należności głównej (cyt. „powód wypełnił weksel in blanco (. . .) w ten sposób, że wpisał sumę wekslową w kwocie 4962,46 zł, na

którą składa się należność główna w kwocie 4669,99 zł”). Kwota główna roszczenia została zaś zaspokojona przelewem z dnia 24.10.2014 r. (w tytule przelewu wskazał, że chodzi o „zwrot dotacji”, a kwota przelewu pokrywała się z kwotą dotacji). Podniósł też, że strona powodowa nie była uprawniona do zaliczenia zapłaty w poczet zaległych świadczeń ubocznych (po myśli art. 451 § 1 k.c.). Norma art. 451 § 1 k.c. daje bowiem wierzycielowi uprawnienie do zaliczenia zapłaty wyłącznie na poczet zaległych świadczeń ubocznych – a nie świadczeń ubocznych jako takich. Na dzień zapłaty, tj. na dzień 22.10.2014 r. nie pozostawał zaś on w zwłoce z zapłatą świadczeń ubocznych, bowiem po pierwsze – strona powodowa nie złożyła oświadczenia

o rozwiązaniu umowy, rodzącego obowiązek zwrotu dotacji i odsetek (§ 5 ust. 2 umowy), po wtóre – termin zapłaty (kwoty głównej i odsetek) upływał dopiero 14.11.2014 r. (okoliczność bezsporna). W świetle powyższego, oświadczenie wierzyciela o zaliczeniu zapłaty na poczet zaległych odsetek należy traktować jako bezskuteczne, a dokonaną zapłatę należało zaliczyć w poczet należności głównej (zgodnie z oświadczeniem dłużnika). Zważywszy, że roszczenie dotyczące kwoty głównej, którego realizacja była podstawą wypełnienia weksła, zostało spełnione, strona powodowa utraciła uprawnienie do wypełnienia weksła (gdzie chodzi o kwotę główną).

W piśmie procesowym z dnia 12.04.2016 r. strona powodowa, ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew z dnia 07.04.2016 r. wskazała, że pismo z dnia 07.10.2014 r., które zostało doręczone pozwanemu w dniu 09.10.2014 r., zgodnie z procedurą powszechnie stosowaną przez nią, stanowi rozwiązanie umowy (patrz § 5 umowy z dnia 26.11.2009 r. nr (...)). W piśmie tym, zgodnie z umową, wskazuje się, jaką kwotę główną oraz za jaki okres odsetki pozwany jest zobowiązany zwrócić w terminie 30 dni od dnia otrzymania pisma, co jest skutkiem rozwiązania umowy. Nadto z treści deklaracji wekslowej wynika wprost, że była ona uprawniona do wypełnienia weksła in blanco w przypadku naruszenia przez wystawcę warunków umowy zawartej z Powiatowym Urzędem Pracy w D.. Zatem rozwiązanie umowy jako takie nie było warunkiem wypełnienia weksła, lecz sam fakt naruszenia przez pozwanego warunków umowy. Pozwany, jak już wskazała, otrzymał pismo stanowiące rozwiązanie umowy w dniu 09.10.2014 r. i z pełną świadomością, że umowa została rozwiązana, zastosował się do wezwania do zwrotu przyznanych odsetek. Pozwany

w dniu 22.10.2014 r. wpłacił na rachunek strony powodowej kwotę 18 450 zł. W tytule przelewu zawarł wskazanie „zwrot dotacji nr umowy (...)”. W tytule tym nie wskazano, że wpłata ma być zarachowana na poczet należności głównej, wskazano tylko ogólnie dług, który pozwany zaspokaja. Zatem była uprawniona do zaliczenia wpłaty najpierw na należności uboczne, a następnie na należność główną – według swego uznania. Po takim zaliczeniu wystawiła pozwanemu pokwitowanie (pismo z dnia 28.10.2014 r.). Mając powyższe na względzie, zdaniem strony powodowej uznać należy, że prawidłowo wypełniła weksel, zwłaszcza, że zabezpieczał on – zgodnie z deklaracją wekslową – zarówno należność główną, jak i odsetki ustawowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.11.2009 r. Starosta (...) zawarła z pozwanym H. G. (1) umowę nr (...) o przyznanie bezrobotnemu środków z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej. Ilekroć w treści umowy była mowa o Urzędzie – należało przez to rozumieć Powiatowy Urząd Pracy w D., który jest jednostką organizacyjną Powiatu (...), działającą w oparciu o przepisy ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jedn.: Dz.U. z.2015 r., poz. 149 ze zm.).

Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy (w brzmieniu określonym w Aneksie nr (...) z dnia 21.01.2010 r.) Starosta rozwiąże umowę w trybie natychmiastowym w przypadkach,

o których mowa w § 4 ust. 7, stanowiącym o zwrocie w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wezwania, przyznanych środków wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia ich uzyskania, w przypadku między innymi wykorzystania środków niezgodnie z przeznaczeniem określonym we wniosku i niniejszej umowie (lit. „c”).

Dowód: odpis umowy nr (...) o przyznanie bezrobotnemu środków z Funduszy Pracy na podjęcie działalności gospodarczej zawartej z dnia 26 listopada 2009 r. wraz z Aneksem nr (...) z dnia 21 stycznia 2010 r.

Zabezpieczeniem powyższej umowy był weksel in blanco, wystawiony przez pozwanego oraz poręczony przez pozwane A. K. (1) i A. G. (1).

Dowód: oryginał weksla z dnia 24 listopada 2009 r.

Z uwagi na wykorzystanie otrzymanej pomocy niezgodnie z jej przeznaczeniem oraz naruszenie warunków umowy nr (...) z dnia 26.11.2009 r., na podstawie § 4 ust. 7 lit. „c” umowy, pismem z dnia 07.10.2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego H. G. do zwrotu przyznanych środków w kwocie 18 450 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 27.11.2009 r. Zapłata miała nastąpić w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania. Powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 09 października 2014 r.

Wezwanie to otrzymali także poręczycie wekslowi do informacji.

Dowód: odpis wezwania strony powodowej do pozwanego z dnia 07 października 2014 r. wraz z potwierdzeniami odbioru tego wezwania przez pozwanych.

Dnia 22.10.2014 r. pozwany H. G. wpłacił stronie powodowej kwotę 18 450 zł z zaznaczonym tytułem wpłaty „zwrot dotacji numer umowy (...)”. Stosownie więc do treści art. 451 k.c., strona powodowa zaliczyła powyższą kwotę na należność główną

w kwocie 6 680,92 zł oraz na odsetki od zaległości w kwocie 11 769,08 zł. O sposobie zaliczenia pozwany został poinformowany pismem z dnia 28.10.2014 r.

Dowód: odpis operacji na rachunku bankowym nr (...)

w okresie od 22 października 2014 r. do 23 października 2014 r. oraz pisma strony powodowej do pozwanego z dnia 28 października 2014 r. wraz z potwierdzeniami odbioru tego pisma przez pozwanych

Następnie w dniu 14.11.2014 r. pozwany zapłacił dalszą kwotę 7 195,50 zł

z zaznaczonym tytułem wpłaty „zwrot odsetek od dotacji numer umowy (...)”. Wpłata ta została z kolei zaliczona na należność główną w kwocie 7 099,09 zł oraz na odsetki w kwocie 96,11 zł.

Dowód: odpis potwierdzenia zapłaty z dnia 14 listopada 2014 r.

Na dzień 14.11.2014 r. pozostała zatem pozwanemu H. G. do zapłaty kwota

4 669,99 zł tytułem należności głównej. W związku z tym strona powodowa wypełniła weksel in blanco, zgodnie z deklaracją wekslową, w ten sposób, że wpisała sumę wekslową w kwocie 4 962,46 zł, na którą składały się: należność główna w kwocie 4 669,99 zł i odsetki liczone do dnia 03.08.2015 r., z terminem płatności na dzień 10.08.2015 r. Pozwani zostali wezwani listami poleconymi do wykupu weksla oraz poinformowani o sposobie wypełnienia weksla.

W dniu 09 lipca 2015 r. zostało też wysłane do pozwanych ostateczne przedprocesowe wezwanie do zapłaty, które pozostało bez odpowiedzi.

Dowód: odpisy ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 09 lipca 2015 r. wraz

z potwierdzeniami odbioru pisma przez pozwanych oraz wezwania z dnia 03 sierpnia

2015 r. wraz z potwierdzeniami odbioru wezwania przez pozwanych.

Według punktu I deklaracji do weksła in blanco, weksel własny został wystawiony przez pozwanego H. G. celem zabezpieczenia roszczenia przysługującego Powiatowemu Urzędowi Pracy w D. z tytułu przyznanych środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Z treści deklaracji do weksła in blanco wynika też, że strona powodowa była uprawniona do uzupełnienia weksła w przypadku naruszenia przez wystawcę warunków umowy zawartej z Powiatowym Urzędem Pracy w D.. W wezwaniu do wykupu weksła strona powodowa poinformowała więc pozwanego, że uzupełniony został on

o brakujące elementy.

Dowód: odpisy deklaracji do weksła in blanco z dnia 24 listopada 2009 r. i wezwania do wykupu weksła z dnia 03 sierpnia 2015 r., przesłuchanie pozwanego H. G. (1).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa oparła swoje żądanie na wekslu własnym z dnia 24 listopada (...), wystawionym przez pozwanego H. G. (1).

Weksel ten, określany w obrocie prawnym i gospodarczym jako weksel gwarancyjny, jest środkiem zabezpieczenia wiarytelności wynikających z różnych stosunków prawnych. Wystawiony jako własny (niezupełny) i wręczony remitentowi w związku z zawarciem umowy, prowadzi do powstania zobowiązania wekslowego wystawcy. W niniejszej sprawie weksel in blanco wystawiony przez tego pozwanego zabezpieczał wykonanie przez niego zobowiązań wynikających z umowy nr (...) z dnia 26.11.2009 r. W związku z tym należy podkreślić, że zobowiązanie wekslowe (również z weksła in blanco) ma samodzielny

i abstrakcyjny charakter oraz jest niezależne od podstawy prawnej jego zaciągnięcia. Remitentowi przysługuje zatem w stosunku do wystawcy zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego, jak i z weksła, przy czym może on uzyskać zaspokojenie wiarytelności tylko raz i do niego należy wybór roszczenia. W stosunku między remitentem a wystawcą weksła samodzielność zobowiązania wekslowego ulega jednak „osłabieniu”. Mianowicie, w razie braku możliwości sformułowania skutecznych zarzutów wekslowych, wystawca weksła in blanco może podnieść przeciwko remitentowi zarzuty oparte na stosunku podstawowym

i podważać w ten sposób zarówno istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego. Sytuacja taka określana jest w orzecznictwie jako „przeniesienie sporu z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego”. Należy przy tym podkreślić, że owo „przeniesienie” nie skutkuje zmianą podstawy sporu ze stosunku prawa wekslowego na stosunek prawa cywilnego. Odwołanie się przez wystawcę weksła do stosunku podstawowego prowadzi jedynie do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Nadal więc przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego. W ramach wspomnianej oceny może się okazać, że dochodzone przez powoda roszczenie wekslowe nie powstało, gdyż wypełnił on otrzymany od pozwanego weksel in blanco, mimo nieprzysługiwania mu wobec pozwanego roszczenia ze stosunku podstawowego, które weksel ten miał zabezpieczać. W takim natomiast przypadku powództwo podlega oddaleniu (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 10 kwietnia 2013 r. I ACa 849/12, LEX nr 1307408; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2011 r., II CSK 311/10, OSNC-ZD 2011, nr 3, poz. 66).

W pierwszym rzędzie Sąd rozpoznający niniejszą sprawę musiał jednak ocenić, czy weksel wystawiony przez pozwanego H. G. spełnia wszystkie wymogi formalne

i czy nie jest dotknięty sankcją nieważności, gdyż sąd obowiązany jest z urzędu uwzględnić formalną nieważność weksla (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2004 r., V CK 60/04, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 144).

Zgodnie zaś z przepisami art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r., Nr 37, poz. 282 ze zm.), zwanej dalej „prawem wekslowym”, weksel własny zawiera:

- 1) nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla;
- 7) podpis wystawcy weksla.

Z kolei według przepisów art. 102 prawa wekslowego, nie będzie uważany za weksel własny dokument, któremu brak jednej z cech, wskazanych w artykule poprzedzającym, wyjąwszy przypadki, określone w ustępach następujących, stosownie do których weksel własny bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem, w braku osobnego oznaczenia, miejsce wystawienia weksla uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania wystawcy, natomiast weksel własny, w którym nie oznaczono miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu podanym obok nazwiska wystawcy.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że weksel, na którym opiera się żądanie pozwu, jest ważny. W takiej natomiast sytuacji konieczne było zbadanie zarzutów pozwanego H. G. co do prawidłowości wypełnienia weksla, ale odnoszących się też do stosunku podstawowego, czyli stosunku nawiązanego na podstawie umowy zawartej przez strony.

W ocenie Sądu, z zarzutami pozwanego nie można się zgodzić. Sąd w całej rozciągłości popiera stanowisko strony powodowej, iż pismo z dnia 07.10.2014 r., które zostało doręczone pozwanemu w dniu 09.10.2014 r., stanowiło rozwiązanie umowy stosownie do jej § 5 ust. 1. W piśmie tym wskazano też, jaką należność główną oraz odsetki za jaki okres pozwany zobowiązany jest zwrócić w terminie 30 dni od dnia otrzymania pisma, Nadto z treści deklaracji do weksla in blanco wynika wprost, że strona powodowa była uprawniona do uzupełnienia weksla w przypadku naruszenia przez wystawcę warunków umowy zawartej z Powiatowym Urzędem Pracy w D. (punkt III). Zatem rozwiązanie umowy jako takie nie było warunkiem wypełnienia weksla, ale sam fakt naruszenia przez pozwanego warunków umowy. Uznać zatem należy, że pozwany z pełną świadomością, że umowa została rozwiązana, zastosował się do wezwania do zwrotu należności, w dniu 22.10.2014 r. wpłacając na rachunek strony powodowej kwotę 18 450 zł. W tytule przelewu zawarł zaś jedynie wskazanie „zwrot dotacji nr umowy (...)”, a więc nie było to wskazanie, że wpłata ma być zarachowana tylko na poczet należności głównej. Zatem – zdaniem Sądu – strona powodowa była uprawniona do zaliczenia wpłaty najpierw na należności uboczne, a następnie na należność główną, według swojego uznania. Przy czym, po takim zaliczeniu wystawiła pozwanemu stosowne pokwitowanie (pismo z dnia 28.10.

2014 r.). Mając powyższe na względzie, uznać należy, że strona powodowa prawidłowo wypełniła weksel, zwłaszcza że zabezpieczał on – zgodnie z deklaracją wekslową – zarówno należność główną, jak i odsetki ustawowe.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczona jak w punkcie

I wyroku.

Pismem wniesionym w dniu 11 lutego 2016 r. strona powodowa cofnęła pozew

w niniejszej sprawie w stosunku do pozwanych A. G. i A. K. bez zrzeczenia się roszczenia, nie uzasadniając tego cofnięcia.

Zgodnie zaś z przepisem art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Z kolei, w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów (§ 3). Ponadto sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymieniona czynność jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa (§ 4). Wreszcie, stosownie do przepisu art. 355 k.p.c., jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, przy czym postanowienie to może zapaść na posiedzeniu niejawnym, gdy cofnięcie pozwu nastąpiło w piśmie procesowym.

W związku z tym, że w niniejszej sprawie nie była konieczna zgoda powyższych pozwanych na cofnięcie pozwu, a przy tym w ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że cofnięcie to jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, uznać należy, iż nastąpiło ono ze skutkiem prawnym.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów, Sąd orzekł jak

w punkcie II wyroku.

Stosownie zaś do przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu. Z kolei, według przepisów art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone

w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Podkreślić przy tym należy, że objęte tym uregulowaniem koszty sądowe, to koszty faktycznie poniesione przez stronę, co nie pozwala na obciążenie strony przegrywającej kosztami, których strona przeciwna rzeczywiście nie poniosła. W świetle opisanych wyżej zasad, do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: wynagrodzenie radcy prawnego

w kwocie 600 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U z 2015 r., poz. 1804)

i uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 63 zł.

Dlatego, w oparciu o powołane przepisy, postanowiono jak w punkcie III wyroku.

W rozpoznawanej sprawie nie została uiszczona przez stronę powodową uzupełniająca opłata sądowa od pozwu w kwocie 37 zł, stosownie do przepisu art. 130³ ust. 2 k.p.c. Stosownie zaś do przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku powołanego przepisu art. 98 § 1 k.p.c. W tych okolicznościach należało pozwanego H. G. obciążyć obowiązkiem uiszczenia tych kosztów w całości, albowiem w całości przegrał on niniejszy proces.

Z tych względów, w oparciu o wskazane przepisy, orzeczono jak w punkcie IV wyroku.